

Súd: Okresný súd Rimavská Sobota
Spisová značka: 12C/182/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212905
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margita Žilková
ECLI: ECLI:SK:OSRS:2014:6912212905.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rimavská Sobota samosudcom JUDr. Margitou Žilkovou v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO 35807598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal na súd dňa 27. 09. 2012 dve žaloby, ktoré boli vedené pod spisovou značkou 12C/182/2012 a 12C/268/2012. V oboch veciach sa domáhal na žalovanom zaplata náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žaloby odôvodnil tým, že postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkovi Y. Y., ktorá vec je vedená u exekútora pod č. EX 6172/2010. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 05. 10. 2010, hoci konanie začalo 27. 04. 2010, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 161 dní).

Uznesením zo dňa 07. 10. 2013 č. 12C/182/2012-26 súd obe veci spojil na spoločné konanie ďalej vedené pod spisovou značkou 12C/182/2012, keďže obe veci sa týkajú tých istých účastníkov a právne a skutkovo spolu súvisia.

Žalobca v žalobe 12C/182/2012 ďalej uviedol, že exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne vo veci rozhodol, čím porušil zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie jeho práva na zaplata dlhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku rozhodutej veci. Na jednej strane totiž existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie pre prekážku právoplatne rozhodutej veci. Tento postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. K vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej

dobe a nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná. Takto mu vznikla majetková škoda 1.025,54 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu a zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 205,11 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom), pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Ak by exekučný súd rozhodol v zákonnej lehote, mohol uskutočniť rad iných krokov k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožititeľnosti pohľadávky. Domáha sa teda náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Vo veci pôvodne vedenej pod spisovou zn. 12C/268/2012 ďalej uviedol, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu mu postupom súdu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, a to 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, spolu 125,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne. Ďalej si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 296,88 eur počítajúc alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48

ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uvedenú sumu uplatňuje ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, m. i. ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Na pojednávanie sa zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal vykázané, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti. Žalobca síce navrhol zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania (tento návrh na prerušenie konania bol zamietnutý osobitným rozhodnutím), uvádzané dôvody však súd nepovažoval za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania, a preto súd pojednával v neprítomnosti žalobcu resp. jeho zástupcu.

Žalovaný sa v oboch veciach (pred spojením) na výzvu súdu písomne vyjadril a žiadal žaloby ako neopodstatnené v celom rozsahu zamietnuť. Podľa jeho názoru podanie (žaloba) je zmätočné, keď chýbajú základné údaje o exekučnom konaní a tiež nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje právo z titulu nezákonného konania alebo z titulu nesprávneho úradného postupu. Nárok považuje za predčasne uplatnený na súde, lebo podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa poškodený môže domáhať práva na náhradu škody až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, avšak tým, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, nebolo predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Tiež nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, lebo nezákonnosť rozhodnutia by musela byť konštatovaná príslušným orgánom, ktorý by toto rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmenil alebo zrušil. Aj lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia, a nie na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti. Žalobca nepreukázal, že by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom orgánom kompetentným preskúmať či došlo k zbytočným prieťahom je ústavný súd. Čo sa týka uplatnenej náhrady škody, namietal, že žalobca nepreukázal jednak vznik a jednak ani výšku škody. Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na skutočnosť, že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch, pričom žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne. Žalobca nepreukázal splnenie

základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto je právne neopodstatnená.

Svoju neúčasť na pojednávaní zástupca žalovaného ospravedlnil, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením spisu 2Er/1665/2010 Okresného súdu Rimavská Sobota a písomných podaní účastníkov aj s prílohami a vec posúdil takto:

Žalobca opiera svoju žalobu o nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota vo veci 2Er/1665/2010 (nevydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok - nelegálneho postupu vykonaním opätovného posúdenia práv žalobcu) a na tomto základe žiada náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon"), keď žalovaný na jeho žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozitívne nereagoval.

Podľa § 9 ods. 1 zákona (v znení do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k tvrdenej škode) "štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb."

Podľa § 9 ods. 2 zákona "právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda."

Zo spisu 2Er/1665/2010 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. EX 6172/10) súd zistil, že dňa 27. 04. 2010 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a na jej základe dňa 24. 06. 2010 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému Y. Y. pre vymoženie 231,69 eur s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Uznesením zo dňa 03. 09. 2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, lebo po preskúmaní exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v zmysle § 44 ods. 2 Ex. por. dospel k záveru, že rozhodcovský súd nielenže neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ale priznal oprávnenému aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti podal odvolanie, ktoré však vzal späť a odvolacie konanie bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 02. 2011 zastavené a následne uznesením zo dňa 02. 06. 2011 Okresný súd Rimavská Sobota exekúciu zastavil.

Podľa § 44 ods. 2 Ex. por. v znení v čase podania žiadosti na súd "súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie."

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Ex. por. podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V predmetnej exekučnej veci žiadosť o udelenie poverenia na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, podaná na súd 24. 06. 2010, bola zamietnutá. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti lehota (ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení Ex. por.) zákonom stanovená lehota nie je (lehota je len na vydanie poverenia a pod slovné spojenie rozhodnutia rozhodcovských

komisií a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť i rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi), súd však bol povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia bez zbytočných prieťahov. Keď však žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 24. 06. 2010 a súd dňa 03. 09. 2010, teda o 70 dní o tejto žiadosti rozhodol, nedošlo podľa názoru súdu k zbytočným prieťahom, pokiaľ ide o rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Preskúmanie všetkých náležitostí, posúdenie exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi Európskej únie vyžaduje istý čas, čo v danom prípade bolo uvedených 70 dní. Preto pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, a to nerozhodnutia v zákonnej lehote (táto nie je zákonom daná) resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, žalobca tento nesprávny úradný postup nepreukázal.

Pokiaľ žalobca v žalobách uvádza, že konanie začalo dňa 27. 04. 2010 a súd rozhodol až 05. 10. 2010, teda došlo k omeškaniu viac ako 161 dní, súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca podal žaloby tvrdiac, že exekučný súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, na tomto základe aj uplatňuje náhradu škody. Nie je preto možné súdu pričítať čas od podania návrhu exekútorovi (čo bolo 27. 04. 2010) do podania žiadosti exekútora súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd, čo bolo 24. 06. 2010 (exekútor má podľa § 44 ods. 1 Ex. por. predložiť návrh s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia na súd do 15 dní, čo súd nemohol ovplyvniť a žalobca ani netvrdí, že by zo strany exekútora došlo k nejakému porušeniu povinnosti) a tiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalobcu, že by o žiadosti bolo rozhodnuté až 05. 10. 2010, keď žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 03. 09. 2011. Nejde teda v žiadnom prípade o taký časový úsek tvrdených prieťahov exekučného súdu, ako to tvrdí žalobca, teda tvrdenia v žalobách nezodpovedajú skutočnosti.

K tvrdeniu žalobcu, že súd nelegálne postupoval, keď skúmal predložený exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok, súd tu poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého " skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom". Obdobne podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 135/2012 "iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý." Z odôvodnenia vyplýva, že "keďže exekučný súd zistil už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Ex. por., že exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku predloženého oprávneným je v rozpore so zákonom, dospel k správne záveru, že nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie."

Preto súd dospel k záveru, že postupoval správne, keď skúmal predložený rozhodcovský rozsudok podľa § 44 ods. 2 Ex. por.

Súd vo veci rozhodoval aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorá je ustálená v tom, že je potrebné skúmať, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa troch základných kritérií - zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (I. ÚS 70/02).

Žalobca v žalobe 12C/268/2012 uvádza, že ako dôkaz navrhuje spis exekučného súdu, poukazujúc na to, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, a takto dňa 02. 07. 2009 podal žiadosť o informáciu o stave konania, a obdobné podania podal v dňoch 23. 09. 2009, 13. 11. 2009, 25. 02. 2010, 30. 08. 2010, 23. 11. 2010 a 25. 05. 2011. K tomuto však súd uvádza, že úplne identický text žaloby je zrejme vo všetkých veciach u žalobcu vedených pod značkami NZP, keď napr.

len tento senát má desiatky obdobných vecí, kde vo všetkých sa tento text uvádza, pritom však bolo zistené aj v tejto veci, že takéto podania v predmetnom exekučnom spise (a ani v jednom z ďalších obdobných vecí, ktoré senát rozhoduje) nie sú a iný dôkaz ako exekučný spis žalobca v tomto smere nenavrhol. Tvrdenia žalobcu vyvracia aj skutočnosť, že vyššie uvedené podania mali byť aj v období pred začatím predmetného exekučného konania.

Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Na to, aby bolo možné žalobcovi priznať uplatňovanú náhradu škody a nemajetkovú podľa § 17 zákona, museli by byť splnené tri základné podmienky, a to 1/ existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. "účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci."

Podľa § 120 ods. 4 O. s. p. "všetky dôkazy sa musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O. s. p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy označené a predložené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O. s. p."

Sporové konanie je ovládané takto ovládané prejednávacou zásadou, keď je na účastníkoch, aby tvrdili a dokazovali rozhodujúce skutočnosti. Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha toho účastníka, v koho záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná ako pravdivá. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané jeho tvrdenia; dôsledkom jeho neunesenia je účastníkov procesný neúspech.

Žalobca si uplatnil vo veci 12C/268/2012 (obdobne ako v stovkách obdobných vecí) paušálne náhradu 125,- eur, ako je to rozpísané v prvom odseku odôvodnenia tohto rozsudku (70,- eur na správu pohľadávky, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívu), ale ničím nepreukázal, že skutočne mu k takejto škode a práve v tejto konkrétnej veci, teda v súvislosti s exekučným konaním 2Er/1665/2010 došlo, teda neunesol v tomto smere dôkazné bremeno.

Súd ešte poznamenáva, že žalobca, ktorý ako právnická osoba uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, by musel v konaní preukázať, aké závažné následky vznikli v jeho pracovnej (podnikateľskej) oblasti a to v bezprostrednej (nie iba tvrdenej) príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti orgánom verejnej moci, žalobca však existenciu takýchto závažných následkov tiež nepreukázal.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal splnenie základných podmienok, a to nesprávny úradný postup a existenciu škody (a teda logicky nemohol preukázať ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom), súd žalobu podľa § 17 ods. 1-3 zákona ako

neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

K obrane žalovaného súd poznamenáva, že zo žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnej veci, ktorá bola dostatočným spôsobom identifikovaná. Keď žaloba bola zamietnutá ako neodôvodnená, nie je dôvod ani na zisťovanie, či bola podaná žiadosť žalobcu podľa § 15 ods. 1 zákona riadne predbežne prerokovaná.

Žalovaný si pri podaní vyjadrenia uplatnil právo na náhradu trov konania (bez ich vyčíslenia), náhrada trov mu pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 O. s. p. bola priznaná, avšak žalovaný si tieto trovy nevyčísľil podľa § 151 ods. 1 O. s. p. do 3 pracovných dní po vyhlásení rozsudku, a preto mu súd náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovanému trovy vznikli.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal splnenie základných podmienok, a to nesprávny úradný postup a existenciu škody (a teda logicky nemohol preukázať ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom), súd žalobu podľa § 17 ods. 1-3 zákona ako neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní je potrebné popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.